

tiqt at give Thingene Leilighed til at komme hinanden imøde i denne Sag og gjør derfor nedensaaende Indstilling.

Et Mindretal (Berg, Grifstrup, Sauerlev, Hørup, Cl. Johannsen, Chr. Nielsen, Ravn, Rasmussen, Steenstrup, Tauber) bemærker: Det Lønningstillæg, hvorom der paa nærværende Lovforslag er Tale, vedrører ikke det kommende Finantsaar, for hvilket den regelmæssige Bevilling gives i indværende Rigsdagsamling; det skal derimod med tilbagevirkende Kraft gjælde for det nu løbende Finantsaar, i hvis 12te Maaned vi i dette Dieblit befinde os. Det er nemlig det samme Lillæg, som i Samlingen 1879—80 søgtes af Regjeringen, uden at det i den nævnte Samling lykkedes at gennemføre det i Rigsdagen. Men en Bevilling af den foreliggende Art flifter ikke Karakter, fordi den af parlamentariske Grunde forjntes; det er selvfølgelig de Forudsætninger, der vare tilstede ved Bevillingens Forelæggelse og under dens normale Behandling, som vevblivende maa angive Maalestoffet for dens Bedømmelse. Mindretallet afviser derfor ethvert Hensyn til senere indtraadte Prisforandringer og skal ikke opholde sig ved en Underfølgelse af, med hvilken Ret der i nærværende Dieblit kan tales om Dyrtd, eller hvilken Indflydelse der i bekræftende Fald kunde tillægges en saadan paa fremtidige Bevillinger. Det er nok, at Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af Regjeringen og i Uoverensstemmelse med de faktiskke Forhold ved dets Forelæggelse, ikke hviler paa nogen Forudsætning om Dyrtd, men tværtimod i sine Motiver udtrykkelig bygger paa Embedslønningernes formentlige Utilstrækkelighed „selv udenfor den egentlige Dyrtd,“ hvormed kan sammenholdes Konseilspræsidentens Udtalelse i Folkethinget, Sp. 4121, „at man ikke fra Regjeringens Side har villet gjøre gjældende, at der endnu i dette Dieblit var en Dyrtdstilstand tilstede“.

Men lige saa lidt som Forslaget er grundet i nogen Forestilling om Dyrtd, lige saa lidt staar det i nogen Forbindelse med tidligere givne Dyrtdsbevillinger. Det er ikke til disse, men til Loven af 27de Mai 1856, at Regjeringen har knyttet sit Lovforslag. Og det kunde end ikke være knyttet til de nævnte Dyrtdsbevillinger som en Fortsættelse af disse, uden, som Konseilspræsidenten udtalte i Folkethinget, Sp. 146, at „baade Regjeringen og dette Thing maatte komme i Uoverensstemmelse med sin Veiragning af dette Forhold, saaledes som den kom til orde ifjor.“ I det paa gjældende Aar (1878—79), hvortil Konseilspræsidenten sigter, og som er det sidste, i hvilket en Dyrtdsbevilling er givet, blev det nemlig fra alle Sider erkjendt, at Dyrtden var ophørt, og Lillægget blev kun givet, for at lempe Uovergangen til de normale Lønninger og paa den udtrykkelige, ligeledes fra alle Sider erkjendte, Betingelse,

at det skulde være det sidste Dyrtdstillæg. Denne Lillæggets Betydning, der med Styrke fremhævedes saavel af Regjeringen som af Folkethingets Flertal og Mindretal, fandt et positivt Udtryk i Bevillingens Indhold, idet man fastslog dens Karakter af Uovergangsbestemmelse ved en ikke ubetydelig Medfættelse, som stiller den fra tidligere givne Bevillinger. Det er saaledes, at denne sidste Bevilling er vedtagen af begge Thing og Stadsfættet af Regjeringen.

Naar Regjeringen desuagtet under en anden Form søgte at opnaa et Lillæg for Embedsmændene ogsaa i den følgende Samling, maatte der til de Indvendinger, som allerede kunde reises og virkelig bleve reiste mod det nu omhandlede „sidste“ Lillæg, komme en ny, hentet fra Lønningens samtidige Forelæggelse til Revision. Et almindeligt Lillæg, givet udenfor Dyrtd og medens selve Lønningens forelaa til Behandling, maatte forudses at ville blive taget til Indtægt som en Anerkjendelse af de bestaaende Lønningers Utilstrækkelighed indenfor de Grændser, hvortil Lillægget gaves. Ifkdestomindre lykkedes det Regjeringen at vinde et Flertal i Folkethinget for et Lillæg til Lønninger paa ikke over 2,500 Kr. Bevillingen bleo imidlertid ikke givet. Da Forslaget naaede Landsthinget, stemte man her, paa Grunde af lignende Bestaaffenhed som de af Flertallet ansøgte, for en endnu høiere Bevilling indtil Lønninger paa 4,400 Kr. Landsthinget besluttede ikke Fællesudvalg, og et Forslag herom i Folkethinget blev forkastet.

Det er denne Bevilling for selv samme Finantsaar, som nu ved Aarets Udløb efter Landsthingets Paaastand er henvisst til nærværende Fællesudvalg. Det Forslag, der af Flertallet indstilles til Thingene, er usorandret det samme, som af Landsthinget vedtoges ifjor, det er den samme Udvidelse og Forhøielse af Folkethingets Tilbud op til Lønninger paa 4,400 Kr., hvorpaa Sagen strandede i den foregaaende Samling, og hvis Vedtagelse iaar i Folkethinget er en Forudsætning, om hvis Umulighed vanskeligt Noget kan være i Tvivl. Naar Mindretallet desuagtet — ifkøndt nogle af dets Medlemmer ifjor indtogte en mere tilbageruffen Stilling — gjentager Folkethingets Forslag og ikke indstrækker sig til at indstille det af Landsthinget ifjor vedtagne og nu af Flertallet gjenoptagne Forslag til Fortsættelse, saa er det i den Tro, at der, trods Flertallets urokkelige Fastholden ved Landsthingets tidligere Beslutning, dog i selve Landsthinget vil være en Tilboielighed til at mødes med Folkethinget og Regjeringen i Dnsket om at yde de paa gjældende Embeds- og Bestillingsmænd en Understøttelse, hvorom Forventningen er vedligeholdt gennem de langvarige Forhandlinger, som nu ved Landsthingets Beslutning ere fortsatte lige til Fællesudvalgs. Mindretallet finder sig saameget mere forvisst om, at Folkethingets Forslag tilsidt